

INFORMATIU

**DE L'ARXIU I MUSEU
DE SANT FELIU DE GUÍXOLS
BAIX EMPORDÀ**

- Arran d'una carta de Joan Maragall
- Josep Fontana,
"Estudis sobre la nostra història més recent"
- Del fons museístic de la ciutat

ARRAN D'UNA CARTA DEL POETA JOAN MARAGALL.

LA CARTA (BARCELONA, 29 D'ABRIL 1906).

La lectura d'una carta de Joan Maragall adreçada a Josep Palahí, còpia de la qual ens ha estat lliurada per Carme Palahí, mare del bon amic i membre de la Junta del Museu Joan Reyné, ens ha fet pensar que potser valdria la pena de donar-la a conèixer tot comentant-ne quelcom en el seu context.

Es tracta de la resposta del poeta a la invitació que li havia fet Josep Palahí perquè fes l'honor de llegir-li la seva poesia premiada als Jocs Florals de Figueres per un jurat que havia presidit el mateix Maragall.

Efectivament, un cop conegut el veredicte del jurat que presidia Maragall, s'havia de celebrar la festa del Concurs Artístic Català, al Teatre Principal de Figueres, el 5 de maig de 1906.

La Flor Natural, i — suposem — les 250 pessetes també, varen ser adjudicades al guixolenc Josep Palahí per la seva poesia *Lo primer fill*. En aquell mateix certamen Juli Garreta n'obtingué un accèssit i 100 pessetes del concurs de cançons.

El jurat qualificador dels treballs literaris el formaven Joan Maragall, Ignasi Iglesias i Josep Pous i Pagès. I el de les composicions musicals, Lluís Millet, Francesc Alió i D. Mas i Serracat.

Quina emoció sentirien els empordanesos escoltant directament de la seva veu com Maragall enaltia l'Empordà! «*Qui no sentí augmentar l'amor a l'Em-*

pordà escoltant les belles paraules amb que en Maragall expressà llur concepció d'aquest tros de terra catalana».

Així doncs, Maragall presidí la festa, després d'haver pres part en l'elecció de la poesia *Lo primer fill* de Josep Palahí.

*En el cor de l'hivern el nostre fruit
s'és després de la branca.*

Era normal que, donades les circumstàncies, Josep Palahí — aleshores encara president del Centre Català de Sant Feliu — tingués la il·lusió que el poeta que, després del mort de mossèn Cinto, *destacava com el primer de Catalunya*, recités a la festa la seva poesia.

I la resposta del poeta, conscient de les pròpies limitacions i també de l'estima dels altres, no podia ser més senzilla.

La podeu llegir perfectament en la il·lustració.

I si bé sabem que el poeta llegí personalment el seu discurs, ignorem, en canvi, si hi recità la poesia de Palahí.

«*Hom sentí pres d'emoció en començar Maragall el seu discurs. Sembla que Natura hagi concedit al nostre poeta qualitats perquè pugui comunicar-nos, llegint, el sentiment de la seva ànima*».

Tot aquell afer, és clar, s'hauria de contextualitzar un xic en els antecedents socials i polítics que la primavera de 1906 marcaven el país.

Estimat amic Palahí: Tant content com estic d'haver sigut del jurat que he premiat "el primer fill", m'estaré de poder llegir aquesta poesia en el acte de la festa; però pensin vostè i l'amic Vinçes que me es tot he llegit a mitja veu entre quatre amics, i omplir ab la veu una sala gran y plena de gent. Penseu bé y resalga, que encara que s' desdiga de lo dit jo m' alegraré pel millor èxit d'aquell moment. Jo mateix

estaba pensant si ferme llegir el discurs per algú de mes facultats; pero, vaja, si los meus no sofriessen encara alguna minusa d'apud a aquell dia (com me sul passar a vegadas), vostre insistencia en el seu afectiu desitj, llegiré l'una cosa y l'altra tant he com puga.

A reveure doncs aviat y mantrestant l'abracen espiritualmente son amic

Joan Maragall

Barcelona 29 Abril 1906

En aquella època s'estava produint un fenomen tan important com sorprenent, que hom anomenà *Solidaritat Catalana*; una reacció o mobilització unitària, col·lectiva, en què hi participaven ensem intel·lectuals, polítics i forces més populars.

Alguns guixolencs hi feren sentir també les seves veus. Tant, que el Jutge Militar —Sr. Gotarredona— requerí a Barcelona la presència de Frederic Pruneda, Agustí Casas, Marià Vinyas, Josep Palahí, Josep Gassiot i Rafael Valls, per a prendre'n declaració. Se'ls declarà processats i, amb llibertat provisional, se'ls obligà a residir uns dies a Barcelona a disposició del Jutge Militar.

També els actes artístics celebrats a Figueres que comentem s'emmarcaven, i n'eren una manifestació més, en aquell esperit unitari. El cronista del concurs se'n féu ressò: «*El sopar, dedicat als qui componien el Jurat i als autors premiats, fou digne complement de la festa.*

En ell s'hi aplegaren l'artista i l'obrer, el menestral i l'hisendat. Tot ell fou una vera manifestació de Solidaritat Catalana. Ben diferent del que fins ara havia passat, es juntaren en unànim entusiasme, atrets per les manifestacions d'art de la terra. individus de totes les escoles polítiques. Això dona goig i esperances de dies feliços per a la nostra Catalunya.»

L'eufòria del catalanisme polític, quant a moviment popular i solidari, que informà entre molts altres el Concurs Artístic Català no perdurà gaire temps.

MARAGALL A SANT FELIU (7 DE MAIG 1904)

La coneixença i amistat dels guixolencs del Centre Català amb Joan Maragall ja s'havia treballat abans del 1906.

Poc després d'haver guanyat la Flor Natural als Jocs Florals de Barcelona amb la poesia *Glosa* i d'haver estat proclamat Mestre en Gai Saber, Maragall va ser invitat per Rafael Patxot i el Centre Català de Sant Feliu a fer-hi una vetllada artística, musical i literària.

Era el vespre del 7 de maig de 1904, al local del Centre Català. La sala d'actes, plena a vessar. Es tractava de veure i d'escoltar, passant una deleitosa estona, el poeta i *company d'ideals*.

Heus ací el programa de la vetllada. Es començà amb l'execució d'una peça musical —*Choral de Cèsar Frank*— a càrrec, com no, de Marià Vinyas. Tot seguit Josep Palahí, com a president del Centre, donà la benvinguda al poeta amb breus paraules però plenes de figures retòriques que al·ludien el sentiment patriòtic. El discurs acabà amb «*fem-li lloc, al germà benvingut, i brindem tots per Catalunya!*».

Rafael Patxot i Jubert hi llegí el treball «*la dona en l'Astronomia*», un assaig més poètic i mitològic que no pas científic.

Es llegiren les poesies del poeta homenatjat *Cant de Maig*, la *Sardana* i l'*Esposa Parla*. Declamació que anà a càrrec de l'Agustí Casas. Amb aquestes tres poesies s'intentà de sintetitzar els diferents aspectes de l'obra poètica de Maragall.

Després de la cançó de *Morera Enterro*, s'arribà al cim de la festa. Per fi el *Mestre* amb aquella dic-

ció tan senzilla i natural, com difícil i agradable recità la composició que li valgué aquell any, com hem dit abans, la flor natural, *Glosa*:

*Aquelles muntanyes —que tan altes són,
me priven de veure— mos amors on són
repetia l'estrofa.*

Un dels oients de Maragall deixà escrit: «*La bellesa del tema, la tendror i la intensitat de l'expressió, barrejades amb el regust propular i amb les mateixes estrofes de la cançó pirinenca, formen un conjunt, que gairebé a hores d'ara, tot Catalunya haurà tingut lleure de preuar-lo. Sols nos cal dir que s'esdevé dues vegades més xamòs i més fruïble, sentint-lo en llavis de l'autor.*

Trinitat Monegal, periodista polític que acompanyà Maragall en la seva visita, posà fi a l'acte amb un parlament patriòtic en què el drac de la llegenda de Sant Jordi simbolitzava l'estat espanyol.

També l'acompanyà Joan Vergés, a casa de qui Maragall s'hostatjà a Palafrugell.

AMB SALVADOR ALBERT i GAZIEL

El poeta barceloní, d'altra banda, no es féu només amb persones guixolenques de la seva corda política, del catalanisme conservador. També es relacionà amb Salvador Albert, el poeta guixolenc nascut a Palamós que, el 1894, havia —ell també!— aconseguit la Flor Natural als Jocs Florals d'Olot.

La mateixa primavera del 1906, pel maig, Maragall escrivia a l'Albert per agrair-li la tramesa dels exemplars de *Soldats de la vida* i *De mi jardín*. En ella, jugant una vegada més amb el *com* i el *que s'hi diu* —la forma i el contingut de la poesia—, li deia que el que més l'atreïa de la seva poesia no era ni una cosa ni l'altra, sinó la persona que hi havia darrera de la poesia. La complexitat de la personalitat de l'Albert— copsada de seguida per Maragall— era extraordinària. Només calia llegir *Involució!* La lectura d'aquest estrany llibre de l'Albert també impactà el poeta fins el punt de dir que si bé la seva lectura no li havia ferit el cor, sí que havia ferit la seva ment.

Maragall estimava, penso, que l'obra poètica de l'Albert —petit imitador/seguidor seu— era poc valuosa en relació al conjunt de qualitats que tenia el guixolenc en altres camps.

Després de la victòria electoral de l'Albert, representant del republicanisme baix-empordanès, davant de Cambó, l'amistat de Maragall/Albert continuà malgrat tot.

Curiosa fou també la coneixença de Gaziel i el poeta, puix que fou en uns altres Jocs Florals, els de Lleida (1907), on el nostre pesista aconseguí la Flor Natural, però no les 250 pessetes que tant necessitava.

Tanmateix, tingué l'ocasió —que mai més no oblidà— de conèixer personalment Maragall, sobretot en el viatge de tornada a Barcelona, dins d'un compartiment de segona.

Però més valdrà que ho llegeixin directament al capítol dotzè *Amb Joan Maragall als Jocs Florals de Lleida, maig de 1907*, del seu deliciós llibre *Tots els camins duen a Roma*.

Àngel Jiménez
Arxiver

ESTUDIS SOBRE LA NOSTRA HISTÒRIA MÉS RECENT

(Josep Fontana, en la presentació a Sant Feliu del llibre: «La II República, 60 anys després. Estudis sobre les comarques gironines»).

Està produint-se en aquests darrers temps un fenomen que pot semblar curiós: una atenció renovada cap a la història dels anys de la segona república i de la guerra civil a Catalunya, posada en evidència per l'abundància de publicacions de recerca sobre aquest període, que resulta en aparença paradoxal, quan pensem que els cinquantenaris d'un i d'altre esdeveniment es van escolar d'una manera poc menys que clandestina, amb algunes manifestacions commemoratives, però sense gaire publicacions de recerca que valgessin la pena i sense que es veiés tampoc un interès a promocionar-se els estudis de cara al futur.

Em penso que hi ha dues raons que permeten d'explicar aquell desinterès que ara sembla començar a superar-se. La primera ha estat en part exposada per Pere Gabriel en les pàgines que obren aquest volum i en alguna mesura em veuré obligat a repetir els seus arguments. L'estricta repressió que la censura havia practicat durant prop de quaranta anys sobre les publicacions referides al període que anava del 1931 al 1939 va suscitar en el moment de debilitar-se, primer, i desaparèixer, més tard, amb el franquisme, una resposta tan previsible com inevitable: la publicació d'una allau de llibres de circumstàncies de valor molt desigual (i, per terme mig, bastant baixa). Reedicions de tota la literatura política d'abans del 1939 i de bona part de la publicada a l'exili, anàlisis política-històriques d'urgència, petites monografies puntuals, llibres de memòries i records de qualsevol que tingués alguna cosa a dir, interessant o no, sobre aquests anys. Associada la primera set, la continuïtat de la pluja va acabar convertint-se en un turment i es va arribar molt aviat a una saturació que feia que un nou llibre sobre la república o la guerra civil passés desapercbut, perquè tots plegats estàvem escarmentats de l'escassa entitat que tenien la major part dels que s'havien publicat. Si em permeteu el símil: el resultat era que ens havíem afartat sense alimentar-nos.

Però hi ha hagut també una segona raó, més complexa, que ha provocat aquesta situació. Les circumstàncies especials en què s'ha produït allò que habitualment anomenem la transició han comportat una actitud extrema de prudència, de temor a molestar els enemics del règim republicà, barrejada amb el fet que, al cap i a la fi, allò que havia estat restablert no era pas la república, i sense oblidar tampoc que molts dels que en els anys del franquisme reivindicaven els vençuts del 1939 començaven a tenir dubtes i s'instal·laven en una postura més tèbia. La suma d'aquests factors explica que, com he dit, el cinquantenari de la guerra passés sense que ningú no reivindicés gaire els vençuts ni, sobretot, fes l'acusació dels vencedors. La cosa ha dut, fins i tot, a intents més o menys dissimulats de repartir les culpes de l'inici del conflicte entre els dos bàndols, o

fins i tot de fer-ne encara més responsables els republicans, per la imprudència d'haver provocat les ires dels militars. Cosa que, a més d'ésser injusta, provocava un desenfocament molt seriós.

I no m'estic pas referint a les responsabilitats pels esdeveniments sangnants de la guerra, que haurien de demanar-se als dos bàndols. Ni parlo de «les causes del conflicte», que és un tema que ens obligaria a una exploració molt profunda, sinó, senzillament, de les raons més immediates del seu inici. Voler-lo atribuir als «excessos» de l'esquerra durant la primavera i l'estiu del 1936 ens porta a una visió deformada de la història dels anys anteriors, a una subvaloració de tot el que el règim republicà va intentar de fer amb anterioritat.

Convé recordar que l'aixecament militar era ja preparat abans de les eleccions de febrer del 1936 i que s'havia projectat per a iniciar-lo fos el que fos el resultat d'aquestes. La qual cosa ens diu que allò contra el que s'adreçava era la política reformista de la república, no pas una radicalització dels darrers mesos que, si més no, era ben imprevisible. En un document secret adreçat a la Unión Militar Española, Mola sostenia la necessitat de donar el cop abans de les eleccions amb aquestes paraules, em sembla que prou reveladores: «*Sería un error funesto plantear la batalla a la revolución en el terreno del sufragio y de la actuación legalista (...). Hay que evitar las elecciones de las cuales sacarían algunos partidos de izquierda argumentos para intervenir en el gobierno y actuar desde allí en pro de la revolución. Nada de turnos ni transacciones; un corte definitivo, un ataque contrarrevolucionario a fondo es lo que se impone. (...) En el porvenir, nunca debe volverse a fundamentar el estado ni sobre las bases del sufragio inorgánico, ni sobre el sistema de partidos*».

L'aixecament del 1936 va ser una contrarrevolució que no s'adreçava contra l'amenaça inexistent d'una revolució bolxevic sinó contra una política reformista. Un estudi sobre la repressió del 1936 a Navarra, no solament ens ha revelat que els morts van ser molts més del que inicialment pensàvem, sinó que, i això és més important, corresponen a l'existència de problemes agraris molt vells, aguditzats en els anys de la república. El mapa dels pobles on els camperols reivindicaven les terres comunals que els havien estat usurpades —les «corralizas»— coincideix amb el de la conflictivitat agrària durant la segona república i també, prou exactament, amb el dels afusellaments de «rojos» a l'inici de la guerra.

Potser sí que la prudència en afrontar el plantejament històric del nostres vells conflictes tenia un sentit en moments en què calia, sobretot, assegurar el trànsit a la democràcia. Però la persistència indefinida d'aquesta actitud seria contraproductiu. Esquivant d'analitzar els problemes de la societat catalana en els anys de la república el que estem fent

és retardar la discussió de qüestions que no poden amagar-se indefinidament, sinó que convé d'aclarir.

És veritat, per exemple, que el juliol del 1936 la societat catalana no es trobava en l'estat de tensió que hi havia a d'altres bandes de l'estat. Però dur massa lluny el mite de l'«oasi català», que fa pensar que a casa nostra tot eren flors i violes, ens condemnaria a oblidar que, malgrat tot, hi havia prou problemes com perquè l'inici de la guerra produís un enfrontament sangnant. Em recorda el cas d'una jove historiadora eivissenca que em va venir a veure un dia i que pretenia que la societat de la seva illa havia estat sempre tranquil·la i pacífica, sense enfrontaments ni violència. I quan jo li vaig recordar que durant la guerra civil, després d'haver sofert un atac de l'aviació franquista, es va treure els presos polítics de les cel·les i se'ls va afusellar, va contestar-me tota convençuda: «Ah, sí; però això van ser anarquistes catalans vinguts de Barcelona!» Era, al cap i a la fi, el mateix que deia Cambó respecte dels esdeveniments revolucionaris de Barcelona, només que en aquest cas donava per segur que els anarquistes eren castellans.

Fa unes dècades, tota la nostra història contemporània era víctima d'una obcecació semblant: la història de Catalunya s'acabava amb la guerra del Francès i no tenia segles XIX i XX. La pretensió d'explicar que hi hagués hagut un temps en què els catalans podien haver-se dividit entre ells fins al punt de protagonitzar enfrontaments de classe era un atemptat contra la pàtria. Va ser justament el fet que el conflicte del 1936 al 1939 revelés que la societat catalana podia dividir-se efectivament —recordeu que un dels dirigents del catalanisme històric, i historia-

dor a més, va tornar el 1939 amb les tropes de Franco proclamant solemnement que el nacionalisme català havia estat un error —el que va moure el meu mestre, Jaume Vicens, a impulsar la recerca en el terreny de la història contemporània de Catalunya— va ser ell, per exemple, qui em va apartar dels estudis sobre el segle XVII que havia iniciat, fent-me veure com era de transcendental per a la societat catalana que entre tots ajudéssim a explicar la fallida del 1936-1939. Quan Vicens va atrevir-se, per primera vegada, a parlar de la nostra burgesia, de la qual era ben conscient que formava part, de manera normal i planera, sense reverència i, si calia, amb esperit crític respecte de les seves mancances, no van faltar els qui —ho recordo perquè ho he viscut— van denunciar-lo com un mal català que atemptava contra coses sagrades, que els historiadors s'havien abstingut de tocar, per tal de mantenir la unanimitat en el si de la nostra societat. Eren els temps en què jo he sentit una figura prou venerable de la nostra cultura, partidària d'aquesta política d'unanimitat, dir públicament: «Catalunya són les seves fàbriques», entenent per fàbriques, està clar, les del tèxtil. El futur, per sort, l'ha desmentit i ha donat la raó a Vicens. Les fàbriques del tèxtil han anat tancant i la consciència nacional de Catalunya no s'ha esvaït ni debilitat per això. Catalunya era alguna cosa més que aquelles fàbriques. I entendre millor la història del segle XIX, com ho volia Vicens, ens ha servit, en canvi, per aprendre que el catalanisme no va ser un fruit exclusiu de la voluntat burgesa, sinó que es conservava viu en les capes populars i que mai no hauria encarnat en un moviment recuperador de tanta amplitud i tanta força si no hagués estat així.

No caiguem ara en el mateix error d'unanimitat-

ARXIU

me respecte de la història més recent dels anys de la guerra civil i de la república. Ha passat potser l'hora dels judicis i les condemnes, però ha començat, per això mateix, la de l'estudi seriós, que caldrà fer amb serenitat però, a la vegada, amb franquesa, sense defugir d'arribar a la mateixa arrel dels conflictes que van dividir-nos un dia. Entendre'ls i arribar a copsar-ne les raons i els motius, és una condició necessària per tal de superar-los, per tal de fer impossible que les mateixes causes puguin tornar a engendrar en el futur els mateixos efectes. Aquesta és la sola via eficaç per a fonamentar una consciència col·lectiva que ens permeti de viure en pau i d'avançar conjuntament, sense unanimitat — que és impossible en una societat normal i sana — però amb prou harmonia com perquè mai més no posem en perill novament la nostra supervivència com a poble.

MUSEU

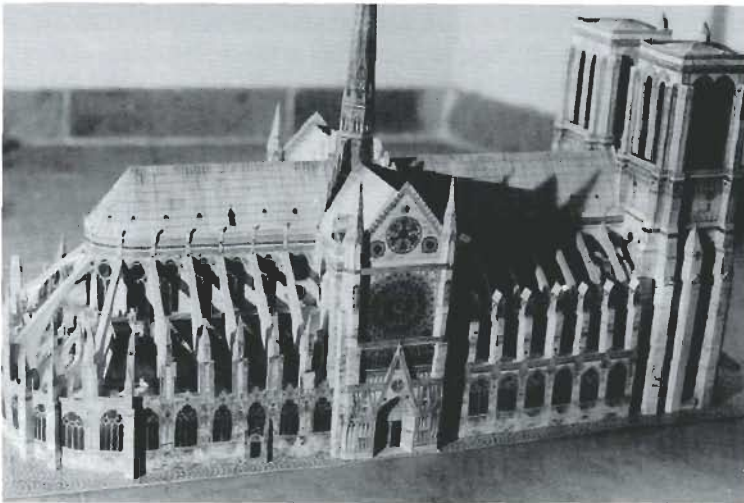

Em felicito, per aquesta raó, que els estudis sobre la nostra història més recent estiguin donant fruits com aquest llibre que avui presentem. Són encara il·luminacions parcials que mostren com és de llarg el camí que haurem de fer fins que tinguem una visió satisfactòria de la societat catalana d'aquells anys. Però són molt més que papers circumstancials d'una commemoració o arguments en favor d'un bàndol o un partit. Són esforços per a entendre la realitat social de la Catalunya del passat i, amb això, d'entendre la nostra realitat present. És el que ens cal per deixar enrera el que ens va dividir i traçar les grans línies del camí que haurem de fer tots plegats al servei d'aquest poble.

Josep Fontana

*Director de l'Institut Universitari d'Història
«Jaume Vicens i Vives»*

I MOSTRA DE RETALLABLES A SANT FELIU DE GUÍXOLS

**Presentació del llibre
de JOAN BLANCO**

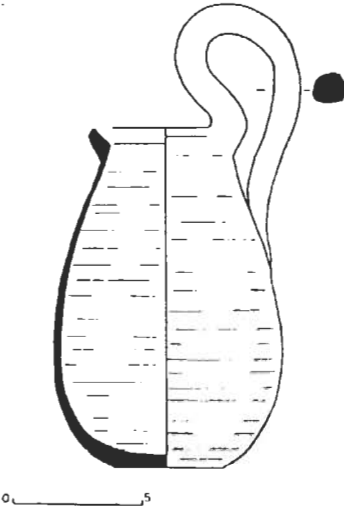
**El Monestir de S.F.G.
(s. X-XI)
La formació del domini**

**Núm. 6.
Col·lecció: Estudis Guixolencs
Servei de Publicacions i d'Arxiu
Ajuntament de S.F.G., Abril 1991**

DEL FONS MUSEÍSTIC DE LA CIUTAT

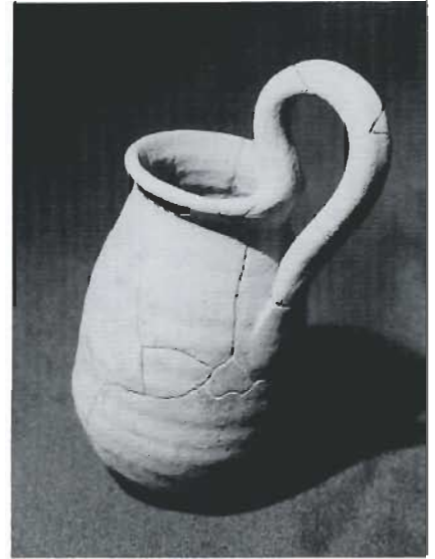
UN GERRET DE FABRICACIÓ GREGA

solcs ben marcats tant a la cara interna com a l'externa. La base és plana i recta. L'argila, de color beix-grogós, és de qualitat i fàcilment ratllable: cal inscriure-la dins la tradició jònica.

És una peça de qualitat notable. Es coneixen peces semblants procedents d'altres jaciments de l'Empordà (Empúries, Ullastret, Roses). A Roses, durant les excavacions de 1979-1980 al barri hel·lenístic, es documentà un forn, destruït a començaments del s.III a.C., on hi eren presents exemplars similars al que presentem, la qual cosa fa pensar que Rhode fou el lloc on es fabricà el gerret. Es tracta, per tant, d'una ceràmica grega d'occident, denominació que inclou les peces produïdes a les colònies focées occidentals i les imitacions indígenes que se'n deriven. El seu àmbit de difusió comprèn, principalment, els jaciments costaners del Golf de Lleó i nord de Catalunya.

—*Datació*: A partir dels inicis exposats, cal datar la peça a la segona meitat del s. IV a.C. o principis del s.III a.C. És, sense dub-

te, un dels exemplars millor conservats que posseïm del poblat ibèric dels Guíxols, el moment inicial del qual cal situar-lo, molt probablement, als inicis del s.IV a.C.

—*Bibliografia*: J.M.NOLLA-LI.ESTEVA-F.AICART, «El poblat ibèric dels Guíxols (segles IV a.C.-I d.C.)», *Estudis del Baix Empordà*, núm. 8, 1989, pp. 81-83 (amb les referències d'atuellers similars).

FRANCESC AICART i HEREU

—*Procedència*: Poblat ibèric dels Guíxols (El Fortim). Poblament recuperat en les excavacions d'Eduardo González Hurtebise a principis de **segle**.

—*Mides*:

Alçada màxima: 17,5 cm.
Amplada màxima: 10 cm.
Diàmetre boca: 4,5 cm.
Diàmetre base: 4 cm.

—*Descripció*: Gerret amb nansa sobrealçada, quasi sencer. Té forma bombada i presenta

UNA MAGNÍFICA PEÇA DE FAENZA, DEL SEGLE XVI, TROBADA AL MONESTIR

Observant detingudament els padellassos emmagatzemats al Museu Municipal, provinents tant del **monestir com d'altres** indrets de la ciutat, **ens adonem** tot seguit que n'hi ha algun de policrom o amb «grafitti» de procedència clarament italiana.

Això no ens ha d'estranyar, perquè la relació de la nostra vila amb Itàlia ve de lluny i tingué llarga durada. Joan Canadell⁽¹⁾ en un dels seus magnífics articles, tots ells amarats d'una profunda sentor guixolenc, diu: «Els gerros que hi havia damunt la «re-

pisa» de la llar, els frascons amb els velers en miniatura acuradament disposats cadascun en el seu interior, el quadre de la Madona pintat sobre la polida superfície d'un vitrall, el mocador de seda amb les banderes del món, les urnes amb els paisatges amb relleu, mariners més que cap altre, fets amb cargolets de mar i filigranes de petxines nacrades, les figuretes de porcellana, algunes puntes de coixí, i tantes altres coses que em parlaven d'Itàlia».

Amb poques paraules deixa

ben clara una important relació comercial i marinera, i de retruc cultural.

D'entre tot el material aplegat, potser una de les peces més interessants sigui una fruitera de majòlica trobada al monestir durant la campanya d'excavacions de l'any 1963⁽²⁾.

Es va recollir a l'estrat superior d'un reduït espai comprès entre la Porta Ferrada i la Torre del Fum. La concomitància amb ceràmica catalana dels segles XVII i XVIII, i amb algunes monedes de la mateixa època, féu suposar

ment una fruitera, totalment vidrada en blanc, amb un vernís espès i brillant. És una peça feta a motlle i decorada només a l'anvers.

L'ornamentació consisteix en una gran torre situada al centre de la plata sobre un «umbo» poc pronunciat, i una delicada garlanda circular com a sanefa, encara que separada de la vora. La policromia és una combinació de blau, groc i marró. El traç és gràcil i la distribució espaiada.

Coneixem exemplars idèntics, datats, amb la mateixa sanefa i diferent tema central.

Segons dades facilitades per Mª Antònia Casanovas, del Museu de Ceràmica de Barcelona, aquesta peça va ésser obrada a Faenza a finals del segle XVI.

lògicament al seu descobridor que deuria ésser coetània. En principi es datà del segle XVIII i, encara que amb reserves, de l'Alcora.

Es tracta d'una esplèndida copa o plata circular amb peu i amb la vora fistonada, possible-

(1) Joan Canadell: La finestra a l'«Àncora», 15-IV-1991.

(2) Lluís Esteve: Excavacions a la Porta Ferrada a «Revista de Girona», núm. 82, 1978.

FITXA TÈCNICA

PEÇA: Copa o plata amb peu, probablement una fruitera. Majòlica. Feta amb motlle i «umbonada».

MIDES: Altura 6 cm. Ø 24 cm. Ø del peu, 11 cm.

ORIGEN: Faenza, finals del segle XVI, c.1570-1575.

DECORACIÓ: Totalment vidrada en blanc. A l'anvers, torre central i garlanda circular. Colors: blau, groc i marró.

CONSERVACIÓ: Falten alguns trossos. Ha estat totalment restaurada.

J.E

EXPOSICIÓ DE LLIBRES GUIXOLENCS I EX-LIBRIS

**-Servei de Publicacions i d'Arxiu de l'Ajuntament de St.F.G.
Departament de Cultura
-Junta del Museu Municipal**

Dipòsit Legal Gi. 1.611-1989 - Gràfiques Bigas de Sant Feliu de Guíxols